

og Udskænkning. Et andet Hensyn kunde jo tænkes, nemlig Hensigtsmæssighedshensynet. Man kunde ved denne Bestemmelse troe at ville virke noget særdeles til, at Brændeviins-handel ikke saa let ledebe til eller gif over til Udskænkning. Spørgsmaalet er imidlertid, om et saadant Hensigtsmæssighedshensyn virkeligt er tilstede. Overtrædelse kan skee fra to Sider. Den kan for det Første skee fra Sælgerens Side. Vil han gjøre sig skyldig i den ulovlighed at besatte sig med Udskænkning, saa har denne Bestemmelse jo ikke nogen Betydning for ham; han vil hverken være værre eller bedre stillet, naar han overhovedet vil gjøre sig skyldig i Udskænkning, naar han vil tillade, at det Solgte fortæres paa Stedet, enten han lader $\frac{1}{2}$ Pot eller et hvilket som helst andet Maal fortære paa Stedet. Overtrædelse af Loven kan dernæst skee fra Kjøberens Side. Spørgsmaalet er altsaa, om Kjøberen ved denne Bestemmelse er afskaaren fra at nyde paa Stedet, hvad han ønsker af det Kjøbt, og det vil da forrienteelig være aldeles klart, at hvad enten han kjøber $\frac{1}{2}$ Pot eller $\frac{1}{4}$ Pøgel, er han lige godt istand til at nyde deraf paa Stedet. Selvfølgelig er der her kun Tale om at gjøre det imod Forhandlerens Villie; thi, tillader Forhandleren det, er det ham, der gjør sig skyldig i ulovlig Udskænkning efter Næringslovens § 58. Af Hensigtsmæssighedshensyn synes det altsaa heller ikke at være Grund til at beholde denne Bestemmelse. Men der er endnu et Hensyn, som muligt kunde gjøre, at man vilde beholde Bestemmelsen, det nemlig, at det vil være vanskeligt for den mindre bemidlede Deel af Befolkningen at skaffe sig Brændevin, naar de ikke kunne faae det i mindre Maal end $\frac{1}{2}$ Pot. Dertil troer jeg at maatte bemærke, at denne Omsorg for Folks Moralitet, ved paa den Maade at ville afskære dem fra en Nydelse, der nu engang paa Landet ikke hører til Luxus, men ligefrem til de daglige Livsfornödenheder, ikke vilde være ret vel anvendt, ikke at tale om, at en Bestemmelse som den nærværende jo overordentlig let vil kunne omgaaes. Saa snart blot Lo. slaas sig sammen om at kjøbe $\frac{1}{2}$ Pot, saa er Bestemmelsen omgaaet, og der vil kun være opnaaet, at de

komme i Besiddelse af et saa meget større Quantum af den Vare, som man vilde værne Befolkningen imod at nyde, end det, de maatte skee ellers vilde have kjøbt. Udvalget synes derfor, at der heller ikke fra den Side er nogen Grund til at bevare en Indskænkning, som hverken fra det ene eller det andet Synspunkt anbefaler sig, og som det til enhver Tid, selv om Polittillsynet var bedre paa Landet, end det forudsattes i Regjeringens Motiver, altid vil være overordentlig vanskeligt at overholde. Det er en Bestemmelse, der vil give Anledning til en Mængde Controverser mellem Polittiet og de Handlende, men uden at den vil virke til noget af de Diemed, som man gjennem den har villet opnaae. Udvalget har derfor troet at maatte anbefale Thinget at lade denne Bestemmelse udgaae. — Forslaget under Nr. 2 gaaer, som det erede Thing vil see, ikke ud paa noget Nyt eller Andet end; hvad der allerede siges i Lovens § 1, men vi have troet, at det vilde være rigtigt, at man gjennem denne Lov, som jo ibrigt gjennem alle sine Paragrapher henviser til den bestaaende Næringslov, kan klare sig, hvilken Ret den Vedkommende, der har forskaffet sig et Næringsbevis efter § 1, har, og hvilke Ting han maa vogte sig for, for ikke at hjemfalde til Straf efter § 4. Vi have derfor troet, at det som en ønskelig Forklaring af, hvad der egentlig er Udskænkning, var rigtigst, at man her indførte de Udtryk, som i selve Næringsloven ere brugte for at karakterisere Udskænkningen, saaledes at Ordene „nogensomhelst Udskænkning“ forandres til „at have siddende Gæster, eller til noensomhelst Udskænkning til Fortæring paa Stedet“. Jeg skal ved samme Leilighed henviser til Endringsforslaget Nr. 10, ved hvilket det ligeledes er foreslaaet at optage en af Næringslovens Bestemmelser, som gaaer ud paa at betegne et Forhold, der karakteriseres som Udskænkning, og som altsaa vedkommende Handlende maa vogte sig for, idet det nemlig der er foreslaaet efter „Brændeviinsudskænkning“ i § 4 at tilføie: „hvortil henregnes, at den, der sælger Brændevin, tillader, at noget deraf paa Stedet fortæres“. Det er ganske vist, at disse Bestemmelser ligefrem ere udtagne af den ældre Lov, som